

PROPOSITIONES 67. MICHAELIS DE MOLINOS DAMNATAE

AB INNOCENTIO XI.

Prologus.

HOc anno in ipsâ urbe Româ , intimis in illius visceribus suscitata est fœdissima animarum pestis, renovatis *Gnosticorum* spurcitiis, sed spiritualitatis, & sanctitatis fucô occultatis. Pontifex sub initium adduci non potuit, ut luem, cum non apparêret, compesceret, at tandem larvâ fictæ sanctimonix detractâ, illa detecta, & profligata fuit *Urbe*, & *Orbe* nefandissima dogmata execrantibus.

Anno
1688.

Illorum author fuit *Michaël de Molinos* natione Hispanus ex Arragonia oriundus, professione Presbyter. Hæresim inchoavit à seductione plurimum foeminarum adumbratâ Pietate allectarum. Summa illius doctrinæ in hoc consistebat; quòd homo deberet per potentiarum suarum annihilationem se unire Deo, atque ita manere in quiete (hinc istius commenti sequacibus inditum nomen *Quietistarum*) quòdque illa in quiete, non esset habenda ratio tentationum, nec curandum, quid corpus ageret. Campus hinc latissimus carnis voluptatibus pandebatur, & infinitorum sentina criminum etiam naturæ adversantium scaturiebat. Dum horrendas *Gnosticorum* instaurat libidines, in hoc illos superabat, quòd ex ipsis Sanctorum exemplis (ut videre est in propositionibus *) inaudito genere blasphemix patrociniûm sibi accerseret. Carceri mancipatus fuit annum sexagesimum, fluxerant autem anni 22., quibus suos Romæ errores disseminabat. Illius affabilitas, comitas, naturalis eloquentia, externa morum compositio, larvata pietas ita sibi Urbem devinxerant,

Vita Michaelis de Molinos.

* 49. C. ubi in fanda, qua laudat, addit, scribit Jobo, Davidi, Jeremia, sanctis.

ut

ut omnium oculos in se converteret, & à multis etiam instar Sancti coleretur. Tandem, Deo disponente, captus, & productus fuit habitum pœnitentiæ indutus in Theatrum in Ecclesiâ *Sancta Maria* super *Minervam* erectum. Præsentes aderant omnes S. R. E. Cardinales, plures Episcopi, & confertissima populi multitudo. Cum propositiones legerentur, populus effusissimis vocibus, enormia audiens crimina conclamabat. *Damnetur ad ignem; ad ignem.* Visum tamen fuit promeritas flammam in perpetuum commutare carcerem. Falsus est, inter alia, dum publicè illic errores abjuraret, se 12. annorum spatio non fuisse confessum, cum tamen indies Celebrare non desisteret. Repertæ sunt in illius scriniis 12. mille litteræ, ex quibus ejus Sectatores innotuerunt. Obiit ab aliquot annis in vinculis; ut fertur, Pœnitens.

Omnes Porro omnes propositiones propter earum ob-
*propositio-*scœnitatem nec licet, nec libet discutere. Viden-
*nes redu-*tur tamen reduci ad quatuor principaliores, è qui-
cuntur ad bus aliæ profluunt, vel in quibus illæ fundantur.
4. princi- *Prima* concernit fictitiam illam quietem. *Secunda*
palsiores. rejicit omnes mortificationes ad reprimendas ten-
 tationes etiam gravissimas. *Tertia* has inter mor-
 tificationes, seu remedia ad carnem edomandam
 ordinata respuit *Orationem*. *Quarta* asserit sufficere
 resistentiam tentationibus *negativam*: quamvis tota
Molinos intentio, & scopus ed collimet, ut sub
 specie spiritualis vitæ consensus eis præbeatur *po-*
sitivus. Hunc in finem dicit non esse observanda
 Mandata Dei. Et in cumulum impietatis asseverat
 tales actiones non debere pandi in Confessione.
 Sanè docet ea, quæ practicabat non confessus in-
 trà duodecim annorum intervallum. Sic

Propositio prima.

Activitas naturalis est *Gratia* inimica; impe-
 ditque Dei operationes, & veram perfectio-
 nem, quia Deus operari vult in nobis sine nobis.
 Est 4. inter 67.

D. THOMAS 1. p. quæst. 105. art. 5. in corpo. *Refellere. Intelligentum est sic Deum operari in rebus, tur ficta quod tamen ipsa res PROPRIAM HABEANT OPERA- quies. TIONEM.* Non igitur Deus vult operari in nobis *sinè nobis,* ita ut simus velut Corpus exanime, sed homo est causa efficiens, & principium activum, unde absit ab homine inactio ista, & falsa *quies.* Vita nostra hîc dicitur OPERATIO, cui Homo principaliter intendit. 2. 2. q. 180. art. 3.

Cæterùm per illam quietem Molinos assererat perveniri posse ad statum impeccabilitatis, non solum quoad peccata mortalia, sed etiam venialia, (ut habet Propositione 57.) : qui quidem error ipsissimum est delirium Beguardorum, & Beguinorum. Refellitur autem error ab Angelico 3. p. q. 79. art. 4. ad 2. *Vitam istam Sancti non ducunt sinè venialibus.* Si hîc Sancti non vivant sinè venialibus; an sinè illis posse se vivere jactitet Molinos? sed profectò non solum ille peccata non vitat venialia? sed gravissima etiam intendit patrare mortalia. Atque ut faciliùs illa committantur, omnes vult eliminatas Mortificationes, quibus velut repagulò carnis concupiscentia coercetur. Hinc

Propositio secunda.

CRUX voluntaria Mortificationum pondus est infu- *Mortifi- fructuosum, & ideo dimittenda.* Est 38 *catio ad-*
 D. THOMAS 2. 2. quæst. 189. art. 1. in corpore. *hibenda*
Per Jejunium, Vigilias, & alia hujusmodi retrahitur est ad car-
 homo à peccatis luxuria, & à quibuscumque aliis *nem edo-*
 peccatis. Non igitur Mortificationes sunt pondus in- *mandam.*
 fructuosum. Sunt certè utiles, utpotè carnem in
 officio continentem, & rebellem refrænantem appetitum, qui vel Sanctissimos laceffit.

Videor mihi vidère magnum illum Apostolum, illud Sanctitatis prodigium, Vas electionis, raptum in tertium Cælum, Divinum illum Paulum nihilominus carnis stimulis exagitatam, & apud se ingeminantem. *Infelix ego homo, quis me liberabis*

de corpore mortis hujus ? Video aliam legem in membris meis repugnantem legi mentis meae, & captivantem me in lege peccati, quæ est in membris meis ad Rom. 7.

Quid facit ille ? castigat, affligit, macerat, reluctans sibi corpus substernit Spiritui. Castigo, inquit, corpus meum, & in servitutem redigo: ne forte cum aliis prædicaverim, ipse reprobus efficiar. 1. ad Corinth. 9. undè ad Rom. 8. Si secundum carnem, ait, vixeritis, moriemini, si autem Spiritu facta carnis MORTIFICAVERITIS, vivetis. Apostoli debuiſſet premere vestigia Molinos.

Porrò horret animus ad abominanda, quæ habet ille Propositione 47. Per illas scæditates, quas illic appellat violentias satanæ, Anima fit magis illuminata in viâ internâ, seu contemplativâ. E contra ait Angelicus 2. 2. q. 180. art. 2. ad 3. Castitas maximè reddit hominem aptum ad Contemplationem: delectationes autem venereæ maximè lumen rationis in quo consistit vita Contemplativa, OBSCURANT.

Propositio Tertia.

QUæ Divina voluntati resignatus est, non convenit, ut à Deo rem aliquam petat &c. Est 14. D. THOMAS 2. 2. quæst. 83. art. 5. In Argumento sed contra. Dominus docuit discipulos determinatè quædam petere; conveniens ergo est, ut homo à Deo rem aliquam petat.

Sed quænam præcipuè petenda sunt? ea sanè, quæ continentur in petitionibus orationis Dominicæ. Ibidem: in illis autem, inter alia Deum precamur, ut n: nos inducat in tentationem, per quod petimus, ait S. Doctor, ut à tentatione non vincamur. Quàm efficax igitur præsidium adversus carnis insultus est Oratio, præsertim Dominica? hinc fuit funditus propositio 34. quæ illam recitationem amovère molitur.

Item Oratio
110.

Propositio quarta.

Tradito Deo libero arbitrio, & eidem re-
lictâ curâ, & cogitatione animæ nostræ, non
est amplius habenda ratio tentationum, nec eis alia
resistentia fieri debet, nisi NEGATIVA, nullâ ad-
hibitâ industriâ, & si natura commovetur, oportet
sinere, ut commoveatur, quia est natura. Est 17.

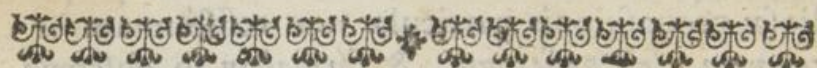
D. THOMAS 1.2. q. 74. art. 6. in corpore. *Deficit* Non suffi-
ratio in directione passionem, quando NON REPRI- cit resi-
MIT ILLICITUM PASSIONIS MOTUM. Non ergo stentia
sufficit resistentia negativa, sed requiritur positiva, negativa.
per quam scilicet reprimamus illicitum passionis
motum. Et art. 8. ad 1. *Actus inferiorum virium,*
& etiam exteriorum membrorum, possunt esse peccata
mortalia, secundum quod DEFICIT ORDINATIO
SUPERIORIS RATIONIS.

Sed quid hisce immoramur? sanè ultimæ propo-
sitiolæ propositionis particulæ non resistentiam ne-
gativam, sed positivum, & formalem in obscœna
comprehendunt consensum, Deo certè mirò, sed
semper iustò iudiciò plente mirabiles cacitates (ver-
ba sunt Augustini) super illicitas cupiditates. Cæ- Cacitas
terùm has inter Cæcitates ea non minima, sed admirabi-
maxima est, quòd Molinos prætextu quietis istius, lis Moli-
quam impiè vocat Unionem cum Deo, asserat nec nos asse-
esse observanda mandata Dei contrà illud 1. Joan 5. renis,
Hac est charitas Dei, ut mandata ejus custodiamus, nec esse
exercendas virtutes, nec instituen- observan-
dam esse Confessionem, quibus abominationibus, da Deo
quæ de se refutantur, illius propositiones refertæ præcepta.
sunt.

Hoc anno 24. Augusti damnatæ sunt ab Alex- Anno
andro VIII. Propositiones 2. laxiores, & 7. Decem- 1690.
bris 31. rigidiores, de quibus vide supra imme-
diatè antè Molinositas. Iflas hisce præposuimus
non secuti ordinem temporis, quo damnatæ sunt, ut
perniciosa Laxitas, & immoderatus Rigor tanquam
duo opposita magis inter se elucescerent.

Anno 1699. Progrediamur modò ad annum 1699, quò proscriptæ sunt ab Innocentio XII. propositiones 23.

Admiranda Author earum fuit vir cum Doctrina, tum vita
submissio Integritate, præsertim verò promptâ, ingenuâ,
Autho- candidâ, & omnes eam explicandi terminos su-
ris propo- pergrelsa, quâ Apostolicæ sententiæ acquievit, Hu-
sitionum militate celeberrimus. Statim conscendit cathe-
23. dram vir Illustrissimus ad populum imitatus *Ca-*
relos Borromaos, Salesios, aliosque Sanctos Anti-
stites de more dicturus. Auditorio sub obedientiâ
prohibet, ne quis librum suum Romæ condemnatum
vel legat, vel penès se retineat. Nullus fuit, qui
eximiam incomparabilis Pastoris sui submissionem
non suspexerit; omnibus certatim subditis & la-
crymis, & singultibus expressis. Undè felix quo-
dammodò error appellari potest, qui tam singula-
rem ad stuporem, & ædificationem totius universi
nactus est illius Retractorem.

C O N S T I T U T I O

SS. D. N. INNOCENTII XII.

A D V E R S U S

Librum, *les Maximes des Saints &c.*

E T

XXIII. Propositiones ex eo desumptas.
INNOCENTIUS PAPA XII.

Ad perpetuam rei memoriam.

C Ausâ brevitatis, omisso præambulo, propo-
sitiones tantùm pandimus more solito per *D.*
Thomam refellendas.

I. Datur habitualis status amoris Dei, qui est
Charitas pura, & sinè ullâ admixtione motivi
proprii interesse. Neque timor pœnarum, neque
desi: